

Arrest

nr. 289 770 van 5 juni 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. EELEN
Rubensstraat 165/2
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2023 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. EELEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. EGGERMONT, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 maart 2011 komt verzoekende partij in België aan. Op 18 maart 2011 dient zij een verzoek tot internationale bescherming in. Op 28 oktober 2011 wordt haar de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.2. Op 18 maart 2020 wordt de verzoekende partij door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden en een geldboete van 8000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen alsook wordt een beroepsverbod opgelegd voor tien jaar wegens valsheid in handels-, bank- of private geschriften, met gebruik (particulieren), inbreuken op het

wetboek van de inkomstenbelastingen, fiscale valsheid in geschriften m.b.t. WIB en het wetens en met bedrieglijk opzet niet voeren van een passende boekhouding.

1.3. Op 1 oktober 2020 wordt de verzoekende partij door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en een geldboete van 8000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen voor inbreuken op de drugswetgeving.

1.4. Op 2 augustus 2021 vraagt de dienst vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekende partij in te trekken.

1.5. Op 7 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekende partij. Het beroep hiertegen wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 278 738 van 18 oktober 2022.

1.6. Via brief van 28 november 2022 wordt verzoekende partij door de dienst vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van het feit dat haar verblijfssituatie onderzocht wordt en wordt haar gevraagd de bijgevoegde vragenlijst in te vullen.

1.7. Op 12 december 2022 vult verzoekende partij de vragenlijst in.

1.8. Op 9 februari 2023 wordt beslist tot beëindiging van het verblijf van verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod:

"BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN EN INREISVERBOD

Mijnheer

naam : H. (..)

voornaam : M. (..)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats: Dialla

nationaliteit : Irak

Krachtens artikel 22, §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, en krachtens artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u een inreisverbod van 10 jaar opgelegd, om de volgende ernstige redenen van openbare orde:

Op 17/03/2011 bent u in België aangekomen en u heeft op 18/03/2011 een verzoek om internationale bescherming ingediend bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) heeft u op 28/10/2011 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als een gevolg van deze beslissing bent u thans in het bezit van een B-kaart, geldig tot en met 19/01/2026.

Op 18/03/2020 werd u echter door de correctionele rechtbank van Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden en een geldboete van 8.000 euro omwille van valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken, fiscale valsheid in geschriften en gebruik van valse documenten en het wetens en willens met bedrieglijk opzet tot het niet-voeren van een passende boekhouding. De correctionele rechtbank legde u hierbij tevens een beroepsverbod op voor een periode van 10 jaar.

Op 01/10/2020 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen definitief veroordeeld voor volgende feiten, die door de rechtbank als bijzonder ernstig werden gekwalificeerd: het verkopen van drugs, meer bepaald cocaïne, vanuit het café dat u openhield.

Op basis van deze informatie werd op 02/08/2021 in toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid, en artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een vraag tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus overgemaakt aan het CGVS. In het kader van het heronderzoek van uw internationale beschermingsstatus werd u door het CGVS gehoord op 21/04/2022.

Het CGVS heeft vervolgens op 08/06/2022 uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beslissing waarvan u op 09/06/2022 in kennis werd gesteld. Het CGVS stelde in haar beslissing van 08/06/2022 het volgende: "Het hoeft geen betoog dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd, objectief zwaarwichtig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn. Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van deze ernstige misdrijven verantwoorden, wat een intrekking van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, rechtvaardigt". Op 29/06/2022 heeft u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een schorsend beroep ingediend. De RVV heeft de beslissing van het CGVS echter op 18/10/2022 in beroep bevestigd. De RVV stelde in haar arrest van 18/10/2022 onder meer het volgende: "Enerzijds oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat het onmiskenbaar is dat valsheid in geschrifte een ernstig feit is omdat het vertrouwen dat de samenleving moet kunnen hebben in de waarheidsgetrouwheid van officiële documenten hierdoor op ernstige wijze wordt aangetast en anderzijds stelt de commissaris-generaal terecht vast dat uit het vonnis van 1 oktober 2020 waarbij verzoeker veroordeeld werd voor het verkopen en of leveren van cocaïne duidelijk naar voren komt dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving en dat zulk gedrag niet getolereerd kan worden in onze samenleving". Bijgevolg is de beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 staat het vast dat de minister in toepassing van artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 ook een einde kan stellen aan uw verblijfsrecht en u in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 een bevel om het grondgebied geven.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt eveneens rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor uw familieleden.

Dienaangaande herhalen we dat u op 17/03/2011 in België bent aangekomen als een volwassen man van 44 jaar oud. Het staat dan ook vast dat u ruim het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht. Bovendien verklaarde u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bij DVZ dat u bent opgegroeid in het land van herkomst, dat de officiële landstaal uw moedertaal is en dat u naar school bent gegaan in Irak. Daarnaast verbleven volgens uw verklaringen uw zoon en uw dochter nog steeds in Irak. Volgens uw verklaringen was u er eveneens tewerkgesteld. Het loutere feit dat u thans ruim 11 jaar op regelmatige basis in België verblijft, is op zich dan ook onvoldoende om van een diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen en volstaat geenszins om van hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken, die het nemen van deze beslissingen zouden verhinderen.

Op 28/11/2022 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U heeft hierop binnen de wettelijk voorziene termijn geantwoord en bezorgde DVZ een ingevulde vragenlijst, samen met volgende bijlagen: opleidingscertificaten van Nederlandstalige lessen en een overzicht met verschillende cursussen die u heeft gevolgd in het kader van een inburgeringstraject.

In het kader van het hoorrecht verklaarde u bij de vraag of u Nederlands of Frans spreekt dat u deze talen niet machtig zou zijn. DVZ merkt echter wel op dat u in België verschillende opleidingen en cursussen heeft gevolgd, waaronder taallessen. We wijzen er echter op dat het slechts van een normale attitude zou getuigen dat u doorheen een regelmatig verblijf van ruim 11 jaar inspanningen heeft ondernomen met het oog op het aanleren van een officiële landstaal en het volgen van een inburgeringscursus. Bovendien wijst DVZ erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het voldoen aan deze verplichting kan dan ook bezwaarlijk als verregaande inspanningen tot integratie gezien worden.

Daarnaast behoort het evenzeer slechts tot een normale attitude dat u thans tewerkgesteld zou zijn of dat u daar tenminste ernstige pogingen toe heeft ondernomen. Bij de vraag naar uw beroepstraject heeft u verklaard dat u in België zelfstandig geweest bent, doch dat uw twee vennootschappen recent failliet verklaard werden. DVZ wijst er vooreerst op dat u hiervan geen bewijzen heeft voorgelegd in het kader

van het hoorrecht. Bovendien wijst DVZ erop dat u op 18/03/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden en een geldboete van 8.000 euro omwille van valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken, fiscale valsheid in geschriften en gebruik van valse documenten en het wetens en willens met bedrieglijk opzet tot het niet-voeren van een passende boekhouding. De correctionele rechtbank legde u hierbij tevens een beroepsverbod op voor een période van 10 jaar. Vervolgens werd u op 01/10/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen definitief veroordeeld voor volgende feiten, die door de rechtbank als bijzonder ernstig werden gekwalificeerd: het verkopen van drugs, meer bepaald cocaïne, vanuit het café dat u openhield. DVZ stelt dus vast dat uw zelfstandige activiteiten bezwaarlijk als element van integratie kunnen gezien worden. U heeft uw zelfstandige zaak immers gebruikt om van daaruit cocaïne te verkopen en u heeft hierbij gehandeld in het kader van een vereniging. Bovendien kreeg u een beroepsverbod van 10 jaar.

Bijgevolg is DVZ op heden niet in het bezit van informatie waaruit kan blijken dat er sprake is van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving, die dermate hechter zouden zijn dan uw banden met uw land van herkomst. Het staat dan wel vast dat u een inburgeringscursus volgde en dat u tewerkgesteld zou zijn geweest als zelfstandige, doch wijzen we erop dat u ook in het land van herkomst tewerkgesteld was, dat de officiële landstaal uw moedertaal is en dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht. De loutere vaststelling dat u op heden 11 jaar op regelmatige basis in België verblijft is op zich dan ook ruim onvoldoende om van een diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissing zouden verhinderen.

Bovendien wijzen we erop dat in het geval u toch bijkomende inspanningen tot integratie ondernomen heeft, dit geenszins afbreuk doet aan het feit dat u herhaaldelijk correctioneel veroordeeld werd, waaronder voor bijzonder ernstige feiten.

Op 18/03/2020 werd u echter door de correctionele rechtbank van Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden en een geldboete van 8.000 euro omwille van valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken, fiscale valsheid in geschriften en gebruik van valse documenten en het wetens en willens met bedrieglijk opzet tot het niet-voeren van een passende boekhouding. De correctionele rechtbank legde u hierbij tevens een beroepsverbod op voor een période van 10 jaar. In het vonnis van 18/03/2020 stelt de correctionele rechtbank van Antwerpen dat deze feiten ernstig waren en dat deze onder meer blijf geven van een frauduleuze ingesteldheid.

Bovendien werd u op 01/10/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen eveneens definitief veroordeeld voor het verkopen van drugs, meer bepaald cocaïne, vanuit het café dat u openhield. Bij de huiszoeken die in het kader van het onderzoek naar deze feiten hebben plaatsgevonden, werden naast een grote hoeveelheid cashgeld, twee gebruikershoeveelheden cocaïne, een koker, een precisieweegschaal met restanten cocaïne en vier verborgen dosissen cocaïne gevonden. In het vonnis van 01/10/2020 werd onder meer gesteld dat deze feiten - die bovendien ook gepaard zijn gegaan met geweld, intimidatie en bedreigingen - voor een onveiligheidsgevoel zorgen in de samenleving.

DVZ kan derhalve niet anders dan vaststellen dat uw gedrag blijf geeft van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Bovenstaande feiten tonen aan dat u een actueel en manifest gevaar vormt voor de openbare orde. DVZ kan geenszins uitsluiten dat u dergelijke feiten niet opnieuw zal plegen.

Bovendien waren beide veroordelingen voor het CGVS eveneens voldoende ernstig om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS stelde in haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus immers het volgende: "Uit de bewoordingen van het vonnis komt duidelijk naar voren en is het onbetwistbaar dat u een gevaar vormt voor de samenleving en zulks gedrag niet kan getolereerd worden in onze samenleving".

Dat u een actueel gevaar vormt voor de samenleving blijkt eveneens uit het feit dat u de bovenstaande bewezen verklaarde feiten blijf ontkennen. Gedurende uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft u ontkend dat er tijdens huiszoeken in uw café drugs, cash en allerhande attributen zouden zijn gevonden die gebruikt worden in het kader van drugshandel. Over het feit dat u de bovenstaande feiten blijf ontkennen, stelde het CGVS onder meer het volgende: "Het feit dat u uw verantwoordelijkheid aldus tracht te ontlopen en dat u ontkent iets te maken gehad te hebben met de hierboven genoemde strafrechtelijke feiten, bewijst dat u niet tot het inzicht bent gekomen dat uw gedrag destijds een gevaar vormde voor de samenleving en allermint toelaatbaar was. Het maakt dat u nog steeds een gevaar voor de samenleving uitmaakt".

DVZ herhaalt dat het geenszins kan uitgesloten dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt immers dat u de bewezen verklaarde feiten van bovenstaande twee veroordelingen bent blijven ontkennen. Gezien bij de huiszoeken en het gerechtelijk onderzoek duidelijk is gebleken dat u zich heeft bezig gehouden met het verkopen van cocaïne, getuigt dit slechts van een manifest gebrek aan schuldinzicht waardoor het niet kan uitgesloten worden dat u dergelijk

gedrag niet opnieuw zal vertonen. Deze vaststellingen nopen DVZ er slechts toe u te zien als een actueel en reëel gevaar voor de samenleving.

DVZ wijst er bovendien op dat naast het CGVS ook de RVV reeds van oordeel was dat u een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De RVV stelde in haar arrest van 18/10/2022 onder meer het volgende: "Enerzijds oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat het onmiskenbaar is dat valsheid in geschrifte een ernstig feit is omdat het vertrouwen dat de samenleving moet kunnen hebben in de waarheidsgetrouwheid van officiële documenten hierdoor op ernstige wijze wordt aangetast en anderzijds stelt de commissaris-generaal terecht vast dat uit het vonnis van 1 oktober 2020 waarbij verzoeker veroordeeld werd voor het verkopen en of leveren van cocaïne duidelijk naar voren komt dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving en dat zulk gedrag niet getolereerd kan worden in onze samenleving".

Op het geheel van al deze elementen - de veroordelingen van 18/03/2020 en 01/10/2020, de beslissing van het CGVS en het arrest van de RVV - kan DVZ slechts vaststellen dat u een actueel en manifest gevaar vormt voor de openbare orde. Bijgevolg wordt in toepassing van artikel 22, §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijfsrecht.

In het kader van de heroverweging van uw verblijfsrecht werd dan ook rekening gehouden met de eventuele gevolgen voor uw gezins- en familieleden. In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat u geen gezins- en familieleden in België heeft. Niettemin wijst DVZ erop dat in het geval deze beslissingen alsnog een negatieve invloed zouden hebben op uw privé-, gezins- en/of familieleden, deze negatieve invloed geheel uw eigen verantwoordelijkheid is. U bent veroordeeld voor bijzonder ernstige feiten van openbare orde, waarvan u had kunnen vermoeden dat deze mogelijks een negatieve invloed konden hebben op uw internationale beschermingsstatus en derhalve uw verblijfsrecht in België.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde dat u vormt, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie heeft u in het kader van het hoorrecht verklaard dat u last heeft van hartproblemen en slaapapneu. DVZ wijst er echter op dat u geen medische documenten heeft neergelegd waaruit zou kunnen blijken dat u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Derhalve is er geen medisch beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft wijst de DVZ erop dat het CGVS bij haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 van oordeel was dat de algemene situatie in Bagdad fundamenteel is verbeterd en dat u derhalve mag worden teruggeleid naar Bagdad (Irak). Een verwijderingsmaatregel is bijgevolg verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

In het kader van het hoorrecht heeft u bij DVZ verklaard dat u geen huisvestingsmogelijkheden zou hebben in Irak, dat u er geen familie heeft en dat u tot een etnische minderheid zou behoren waardoor u niet kan terugkeren naar Irak. Deze verklaringen nopen echter geenszins tot een wijziging van de vaststellingen van het CGVS. DVZ wijst er immers op dat een verwijdering naar en een hervestiging in Irak dan wel gepaard kunnen gaan met een zekere hardheid, doch het niet kennelijk onredelijk kan worden geacht dat u er zich opnieuw vestigt. U bent immers een volwassen man en u heeft het merendeel van uw leven in Irak doorgebracht. Volgens uw verklaringen bent u opgegroeid in Irak, ging u er naar school en is de officiële landstaal uw moedertaal. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.

De DVZ kan uit de veroordelingen en uit de andere elementen uit uw administratief dossier enkel concluderen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Bijgevolg wordt er omwille van redenen van openbare orde en krachtens artikel 22, §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, omdat u door uw gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van DVZ, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar

uw adres begeben. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, gelet op het feit dat u door uw persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde dient te worden beschouwd.

DVZ herhaalt immers dat u op 18/03/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden omwille van valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken, fiscale valsheid in geschriften en gebruik van valse documenten en het wetens en willens met bedrieglijk opzet tot het niet-voeren van een passende boekhouding.

Op 01/10/2020 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen eveneens definitief veroordeeld voor volgende feiten, die door de rechtbank als bijzonder ernstig werden gekwalificeerd: het verkopen van drugs, meer bepaald cocaïne, vanuit het café dat u openhield.

In toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u een inreisverbod van 10 jaar opgelegd, gelet op het feit dat u een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Een inreisverbod van 10 jaar is evenredig, daar u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Dienaangaande herhalen we immers dat uit uw persoonlijk gedrag een agressieve en een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid is gebleken.

DVZ herhaalt immers dat u vanuit uw café cocaïne heeft verkocht en dat u hierbij deel uitmaakte van een criminele organisatie met het oog op winstbejag. Bovendien is zowel het CGVS als de RVV van oordeel dat u een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde. Het CGVS stelde in haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus van 08/06/2022 immers het volgende: "Uit de bewoordingen van het vonnis komt duidelijk naar voren en is het onbetwistbaar dat u een gevaar vormt voor de samenleving en zulks gedrag niet kan getolereerd worden in onze samenleving". Dat u een actueel gevaar vormt voor de samenleving blijkt eveneens uit het feit dat u de bovenstaande bewezen verklaarde feiten blijft ontkennen. Gedurende uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft u ontkend dat er tijdens huiszoeken in uw café drugs, cash en allerhande attributen zouden zijn gevonden die gebruikt worden in het kader van drugshandel. Over het feit dat u de bovenstaande feiten blijft ontkennen, stelde het CGVS onder meer het volgende: "Het feit dat u uw verantwoordelijkheid aldus tracht te ontlopen en dat u ontkent iets te maken gehad te hebben met de hierboven genoemde strafrechtelijke feiten, bewijst dat u niet tot het inzicht bent gekomen dat uw gedrag destijds een gevaar vormde voor de samenleving en allerm minst toelaatbaar was. Het maakt dat u nog steeds een gevaar voor de samenleving uitmaakt".

Bovendien herhalen we dat ook de RVV van oordeel was dat u een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De RVV stelde in haar arrest van 18/10/2022 onder meer het volgende: "Enerzijds oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat het onmiskenbaar is dat valsheid in geschrifte een ernstig feit is omdat het vertrouwen dat de samenleving moet kunnen hebben in de waarheidsgetrouwheid van officiële documenten hier door op ernstige wijze wordt aangetast en anderzijds stelt de commissaris-generaal terecht vast dat uit het vonnis van 1 oktober 2020 waarbij verzoeker veroordeeld werd voor het verkopen en of leveren van cocaïne duidelijk naar voren komt dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving en dat zulk gedrag niet getolereerd kan worden in onze samenleving".

Het kan aldus volgens DVZ evenmin uitgesloten worden dat u dergelijk crimineel gedrag niet zal herhalen. Derhalve kan DVZ besluiten dat het vaststaat dat u een gevaar vormt voor de openbare orde en dat de dreiging die van u uitgaat reëel en actueel is. Gelet op deze actuele en ernstige dreiging die u vormt voor de openbare orde is het opleggen van een inreisverbod dan ook noodzakelijk voor het vrijwaren van de openbare orde. Het opleggen van een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van dit inreisverbod wordt rekening gehouden met uw familiale situatie, eventuele medische problemen, de elementen betreffende een terugkeer naar het land van herkomst en alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen.

Wat uw gezins- en familielevens betreft, herhalen we dat u in het kader van het hoorrecht verklaard heeft dat u geen in België verblijvende gezins- en familieleden zou hebben. Er zijn derhalve geen familiale beletsels voor het nemen van deze beslissingen. Bovendien wijzen we erop dat zelfs in het geval u een gezins- en/of familieleden zou hebben in België, uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde dat u vormt, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

In het kader van de evaluatie van het artikel 8 van het EVRM wijst DVZ er bovendien op dat het mogelijk is dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. U heeft DVZ echter geenszins weten aan te tonen dat u bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd in de Belgische samenleving, die dermate hecht zouden zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen.

Tevens wijzen we erop dat u DVZ niet in het bezit heeft gesteld van elementen waaruit een verregaande vorm van integratie of hechte banden met de Belgische samenleving kunnen blijken. Evenmin is DVZ in het bezit van informatie waaruit kan blijken dat u thans tewerkgesteld zou zijn in België. U kan het dan ook niet aannemelijk maken dat uw banden met de Belgische samenleving sterker zouden zijn dan uw banden met het land van herkomst.

Op geen enkele wijze heeft u het dan ook weten aan te tonen dat de banden die u eventueel in de Belgische samenleving bent aangegaan de gebruikelijke banden zouden overstijgen en dat u voor het uitoefenen van uw privéleven gebonden bent aan België. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in dit verband dan ook geenszins aannemelijk gemaakt bij het opleggen van een inreisverbod met een termijn van 10 jaar. Bovendien herhalen we dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Betreffende uw medische situatie heeft u in het kader van het hoorrecht verklaard dat u last heeft van hartproblemen en slaapapneu. DVZ wijst er echter op dat u geen medische documenten heeft neergelegd waaruit zou kunnen blijken dat u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Derhalve is er geen medisch beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft herhaalt DVZ dat het CGVS bij haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 van oordeel was dat de algemene situatie in Bagdad fundamenteel is verbeterd en dat u derhalve mag worden teruggeleid naar Bagdad (Irak). Een verwijderingsmaatregel is bijgevolg verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

In het kader van het hoorrecht heeft u bij DVZ verklaard dat u geen huisvestingsmogelijkheden zou hebben in Irak, dat u er geen familie heeft en dat u tot een etnische minderheid zou behoren waardoor u niet kan terugkeren naar Irak. Deze verklaringen nopen echter geenszins tot een wijziging van de vaststellingen van het CGVS. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.

DVZ kan uit de verschillende veroordelingen en alle elementen uit uw administratief dossier enkel concluderen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Gelet op al deze elementen, het handhaven van de openbare orde, uw familiale en medische situatie en het feit dat u een actuele, reële en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In drie middelen, gericht tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"B. Nopens de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten

a. Eerste middel: schending van art. 3 EVRM, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Art. 3 EVRM bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bevat een van de fundamentele waarden van onze democratische samenleving waarbij foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen in absolute termen worden verboden, ongeacht de omstandigheden of het gedrag van verzoeker.

(EHRM 21 januari 2011, M.S.S. / België en Griekenland, §218.)

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, waarvan ze kennis had of had moeten hebben op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof. (EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §96; EHRM 21 januari 2011, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 293 en 388)

Het gevaar van slechte behandelingen en de te verwachten gevolgen van verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokken vreemdeling. (EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 78)

2.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

Art. 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De formele motiveringsplicht schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 September 2002, nr. 110.071)

De motivering moet draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. (RvV 26 april 2022, nr. 271.908)

3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verwerende partij de plicht op om zich te baseren op een correcte en volledige feitenvinding. (RvV 29 april 2022 nr. 272.127).

4.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat:

“ Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft, wijst de DVZ erop dat het CGVS bij haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van art 55/5/1, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 van oordeel was dat een algemene situatie in Bagdad fundamenteel is verbeterd en dat u derhalve mag worden teruggeleid naar Bagdad (Irak). Een verwijderingsmaatregel is bijgevolg verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

In het kader van het hoorrecht heeft u bij DVZ verklaard dat u geen huisvestingsmogelijkheden zou hebben in Irak, dat u er geen familie heeft en dat u tot een etnische minderheid zou behoren waardoor u niet kan terugkeren naar Irak. Deze verklaringen nopen echter geenszins tot een wijziging van de vaststellingen van het CGVS, DVZ wijst er immers op dat een verwijdering naar en een hervestiging in Irak dan wel gepaard kunnen gaan met een zekere hardheid, doch het niet kennelijk onredelijk kan worden geacht dat u er zich opnieuw vestigt. U bent immers een volwassen man en u heeft het merendeel van uw leven in Irak doorgebracht. Volgens uw verklaringen bent u opgegroeid in Irak, ging u er naar school en is de officiële landstaal uw moedertaal. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.”

5.

Nergens uit de bestreden beslissing moet blijken dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing het gevaar van slechte behandelingen is nagegaan, rekening houdend met de algemene situatie van het land en de omstandigheden die eigen zijn aan verzoeker.

Verwerende partij beperkt zich tot het verwijzen naar de bevindingen van het CGVS op het ogenblik van het nemen van de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 7 juni 2022. (STUK 10)

Bovendien steunt het CGVS zich op verouderde informatie bij de beslissing tot intrekking d.d. 7 juni 2022. De rapporten dateren van mei 2019 en januari 2021.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich in het arrest tot bevestiging van de intrekking van de status van subsidiaire bescherming d.d. 18 oktober 2022 (RvV 18 Oktober 2022, nr. 278.738) uiteraard nog niet uitgesproken over de verwijderingsmaatregel:

“Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, is het te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen

verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling."

(STUK I I)

Hieruit volgt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zonder meer verwijst naar een niet-bindend advies van het CGVS dat dateert van 7 juni 2022, waarbij verwezen wordt naar verouderde informatie en zonder dat er intussen nog bijkomend is nagegaan of verzoeker niet het slachtoffer wordt van foltering, onmenselijke of vernederende behandeling vooraleer de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod te nemen.

6.

Verzoeker vreest nog steeds voor zijn leven, zeker na wat er met zijn broer, vrouw en zoon is gebeurd. Anno augustus-september 2022 blijkt er in Bagdad opnieuw politieke onrust te zijn omtrent de regeringsvorming die plaatsvindt sinds de verkiezingen van eind Oktober 2021.

In Bagdad vonden de heftigste straatgevechten plaats in jaren tijd.

Er zou zelfs een nationaalwijde lockdown zijn opgelegd door de Iraqi Security Forces.

7.

In het rapport "EUAA Country of Origin Information Report Iraq: Targeting of Individuals van januari 2022" worden Soennieten in Irak expliciet vermeld als een targeted individual of gevisieerd/beoogd individu.

Voormalige gebeurtenissen zoals o.m. de heerschappij van Ba'ath onder Saddam Hoessein, de burgeroorlog van 2006-2009 en de heerschappij van ISIS zorgen nog steeds voor een enorm wantrouwen tussen de soennieten en andere etnische-sektarische groepen.

Door de politieke instabiliteit die Irak de afgelopen jaren heeft gekend, zijn er in 2020 nog steeds meer dan 1 miljoen Soennieten ontheemd in Irak.

Soennieten krijgen binnen Irak te maken met dakloosheid of gewelddadige represailles omdat ze vereenzelvigd worden met IS of gewoonweg omdat ze het Soennitische geloof aanhangen, het geloof van IS.

Volgens de International Crisis Group blijven Soennitische moslims in vluchtelingenkampen omdat hun huizen zijn vernield en niet werden heropgebouwd. Ook worden veiligheidsrisico's aangehaald van onder andere "State Security Forces" of de "Popular Mobilisation Forces".

Volgens Human Rights Watch worden Soennitische moslims nog steeds verhinderd door KRG om terug naar huis te keren, zelfs 6 jaar nadat IS uit deze gebieden was verdreven.

In delen van het land waar Soennieten een minderheid vormen, blijven ze geconfronteerd met beperkingen opgelegd door de autoriteiten.

Specifiek in de gebieden rond Bagdad, in de "Baghdad Belts", worden aanslagen gepleegd door de Shia Milities met als doel het bestendigen van de etnische conflicten, ontheemding en het aanwakkeren tussen de lokale Soennitische en Sjiitische gemeenschappen, waarbij de Soennitische gemeenschap meer en meer geïsoleerd geraakt van de Iraakse Staat.

De "Iraqi Security Forces" slagen er niet in om burgers te beschermen van de aanvallen van de milities, wat tot gevolg heeft dat de Iraakse overheid en de Soennitische bevolking elkaar wantrouwen.

8.

Anno Juni 2022 blijven Iraakse experts de marginalisering van Iraakse Soennieten benadrukken.

Soennieten in Bagdad hebben de vrees dat ze slachtoffer zullen worden van kidnapping, afpersing of dat ze onteigend worden door Shia milities.

Anno november 2022 zijn er nog steeds 1,2 miljoen intern ontheemden in Irak.

Verzoeker heeft in het kader van het hoorrecht bij de DVZ verklaard dat hij geen huisvestingsmogelijkheden heeft in Irak en dat hij tot een etnische minderheid behoort.

Hij vreest dat hij slachtoffer zal worden van geweld, net zoals zijn broer, vrouw en zoon.

Verzoeker maakt aannemelijk met recente landeninformatie dat hij het slachtoffer zal zijn van foltering, onmenselijke of vernederende behandeling.

In de Parlementaire voorbereiding wordt onderstreept dat bij de beslissing tot beëindiging van het verblijf in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek waarbij alle belangen met elkaar worden afgewogen, waarbij de fundamentele rechten van de mens eerbiedigd worden waaronder het recht op gezins- en privéleven, het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling.

(Wetontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, Kamer 2016-17, 2215/1, 18.)

Door louter te verwijzen naar de bevindingen van het CGVS dat dateert van 7 juni 2022, waarbij verwezen wordt naar verouderde informatie, zonder bijkomend onderzoek te doen, miskent verwerende partij de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een

reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, waarvan ze kennis had of had moeten hebben op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof.

Nu verwerende partij het heeft nagelaten om nauwkeurig onderzoek te verrichten, steunt de bestreden beslissing niet op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen.

De motivering is allesbehalve concreet, precies en volledig.

Door na te laten zich te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding, miskent verwerende partij eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel.

B. Tweede middel: schending art. 8 EVRM, art. 23, §2, eerste en tweede lid Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel

I.

Volgens artikel 8 van het EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn gezinsleven en privéleven:

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé /even, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2.

Art. 23. van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden."

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat gegeven wordt aan een langdurig verblijvende vreemdeling vormt onmiskenbaar een inmenging in zijn recht op eerbiediging van het privéleven.

(EHRM 2 juni 2015, K.M. / Zwitserland, §46)

Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat ze een redelijke belangenafweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving.

EHRM 2 juni 2015, K.M. / Zwitserland, §53)

De Staat gaat haar beoordelingsmarge te buiten en schendt artikel 8 van het EVRM wanneer zij faalt op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni, Nunez/Noorwegen, §84)

3.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

Art. 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

4.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verwerende partij de plicht op om zich te baseren op een correcte en volledige feitenbevinding. (RvV 29 april 2022 nr. 272.127).

5.

Ook wordt in de Parlementaire voorbereiding onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek waarbij alle belangen met elkaar worden afgewogen, waarbij de fundamentele rechten van de mens eerbiedigd worden waaronder het recht op gezins- en privéleven, het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling.

(Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, Kamer 2016-17, 2215/1, 18.)

6.

In de bestreden beslissing, oordeelt verwerende partij dat:

"In het kader van de evaluatie van het artikel 8 van het EVRM, wijst DVZ er bovendien op dat het mogelijk is dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. U heeft DVZ echter geenszins weten aan te tonen dat u bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd in de Belgische samenleving, die dermate hecht zouden zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen"

Verwerende partij is onterecht van oordeel dat de sociale bindingen die verzoeker heeft opgebouwd, niet dermate hecht zijn dat ze deel uitmaken onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Hiermee gaat verwerende partij eraan voorbij dat verzoeker op 18 maart 2011 asiel aanvraag in België en dus inmiddels bijna 12 jaar in België ononderbroken verblijft.

Het kan niet anders dan aanvaard worden dat verzoeker een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd in België.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat gegeven wordt aan een langdurig verblijvende vreemdeling vormt onmiskenbaar een inmenging in zijn recht op eerbiediging van het privéleven. (EHRM 2 juni 2015, K.M. / Zwitserland, §46)

Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat ze een redelijke belangenafweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 2 juni 2015, K.M. / Zwitserland, §53)

In de belangenafweging die verwerende partij heeft gemaakt, wordt onterecht niet in rekening gebracht dat verzoeker omwille van zijn langdurig verblijf in België wel degelijk onmiskenbaar sociale bindingen heeft opgebouwd die een beschermwaardig privéleven uitmaken in de zin van artikel 8 EVRM.

Door deze sociale bindingen niet mee in rekening te brengen bij de belangenafweging, faalt verwerende partij een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 EVRM en schendt bijgevolg eveneens art. 23, §2, tweede lid Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel."

C. Derde middel: schending van artikel 22, §1 Vreemdelingenwet en artikel 23, §1 en §2, eerste lid Vreemdelingenwet

I.

Art. 22 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft."

2. Art. 23. van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden."

3.

Volgens artikel 22, §1 Vreemdelingenwet kan een einde gesteld worden en een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven worden "om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid".

'Ernstig' houdt in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van ernst moeten bezitten dan de graad van ernst die wordt vereist om een einde te maken aan het beperkt of onbeperkt verblijf op grond van artikel 21 Vreemdelingenwet.

(Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, Kamer 2016-17, 2215/1, 22.)

Het begrip “ernstige redenen” houdt in dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen, en de dwingende redenen vereisen dat de omstandigheden ernstiger zijn.

Uit de Memorie van Toelichting blijkt dat de overheid de bedoeling had om vreemdelingen die een gevaar vormen in het kader van terrorisme te kunnen verwijderen van het grondgebied, ook al zijn zij verankerd in België.

(Ibid, 17.)

4.

Volgens artikel 23 Vreemdelingenwet kan de beslissing tot het beëindigen van het verblijf en het bevel uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling en zich niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de vreemdeling moet eveneens een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Bij het nemen van de beslissing wordt rekening gehouden met de ernst van de aard van de inbreuk of de openbare orde

Maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid kunnen uitsluitend op het persoonlijke gedrag van de betrokkene berusten. Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormen op zichzelf geen motivering. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit omstandigheden blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt.

(HvJ 7 juni 2007, Commissie t. Koninkrijk der Nederlanden, C-50/06, randnummer 41.)

Het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde veronderstelt, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, dat er sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

(Ibid, 43.)

Verschillende factoren hebben een impact op de ernst van de bedreiging, zoals de aard en omvang van de feiten, de aard en ernst van de opgelegde sancties, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling enzovoort.

(Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, Kamer 2016-17, 2215/1, 24.)

5.

De bedreiging die zou uitgaan van verzoeker, kan niet worden gezien als voldoende ernstig om een einde te maken aan het verblijf om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Verzoeker werd tweemaal veroordeeld, bij vonnis van 18 maart 2020 en 1 Oktober 2020.

Vermeldingswaardig is dat de période van de tenlastelegging in het vonnis van 1 Oktober 2020, volledig overlapt met de période die in aanmerking wordt genomen in het vonnis van 18 maart 2020.

6.

Vonnis 18 maart 2020: Wat betreft de inbreuken op het wetboek van inkomstenbelastingen, de boekhoudwetgeving, het wetboek BTW en valsheid in geschriften met gebruik, werd verzoeker veroordeeld (hoofdstraf) tot een gevangenisstraf van 10 maanden en een geldboete van 1.000 euro, te vermeerderen met opdecimen.

(STUK 3)

Het principe van eenheid van opzet (art. 65 Sw.) werd toegepast, zodanig de zwaarste straf werd uitgesproken.

De rechter heeft bij het bepalen van de op te leggen straffen en hun maat, rekening gehouden met de concrete aard, ernst en omstandigheden van de feiten, met de persoonlijkheid van verzoeker, met zijn leeftijd en met zijn strafrechtelijke voorgaanden.

Het vonnis vermeldt expliciet dat verzoeker beschikte over een blanco Strafreger.

7. Vonnis 1 Oktober 2020;

Wat betreft het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk cocaïne, werd verzoeker veroordeeld (hoofdstraf) tot een gevangenisstraf van 2 jaar en tot een geldboete van 1.000 euro, te vermeerderen met opdecimen.

(STUK 4)

Vooreerst dient gezegd dat er een duidelijk onderscheid bestaat tussen de beklaagden die deel uitmaakten van een organisatie die de handel in cocaïne tot doel had, en de beklaagden die als medewerker opereerden in de vereniging.

De rol van verzoeker was bijgevolg relatief beperkt in vergelijking met de andere beklaagden, daar verzoeker enkel optrad als medewerker in de vereniging.

(STUK 4)

Verzoeker werd enkel veroordeeld voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk cocaïne.

Dat de rol van verzoeker relatief beperkt is, blijkt onder meer uit de beslissing van het CGVS, die zelf goed samenvat op basis waarvoor verzoeker effectief werd veroordeeld:

"Uit het vonnis van 1 Oktober 2020 blijkt dat u veroordeeld werd voor drugsfeiten, meer bepaald de verkoop van cocaïne. Uit de feitenvaststelling blijkt dat u vanuit uw café cocaïne verkocht en dat u hierbij handelde in het kader van een vereniging. Bij de twee huiszoekingen die plaatsvonden werden naast een grote hoeveelheid cashgeld, twee gebruikershoeveelheden cocaïne, een koker, een precisieweegschaal met restanten cocaïne en vier verborgen dosissen cocaïne gevonden."

Deze passage wordt nagenoeg letterlijk overgenomen uit het vonnis van 1 Oktober 2020 waarbij verzoeker in principe niets anders wordt verweten.

(zie markeringen STUK 4 p. 25)

8.

Gelet op het voorgaande, kan worden geconcludeerd dat het gedrag van verzoeker geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Uit bovenstaande omstandigheden blijkt dat de bedreiging die zou uitgaan van verzoeker, niet kan worden gezien als voldoende ernstig om een einde te maken aan het verblijf om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 22, §1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarbij tevens gewezen wordt op de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet ter verantwoording waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven. Verder wordt na een feitelijk overzicht van de situatie van verzoekende partij erop gewezen dat zij tweemaal veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen:

- op 18 maart 2020 tot een gevangenisstraf van 10 maanden en een geldboete van 8000 euro alsook een beroepsverbod voor tien jaar omwille van valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken, fiscale valsheid in geschriften en gebruik van valse documenten en het wetens en willens met bedrieglijk opzet tot het niet-voeren van een passende boekhouding;

- op 1 oktober 2020 (blijkens kopie van het vonnis in het administratief dossier tot een gevangenisstraf van twee jaar en een geldboete van 8000 euro) voor het verkopen van drugs, meer bepaald cocaïne, vanuit het café dat verzoekende partij openhield.

Er wordt verder gemotiveerd dat het gaat om bijzonder ernstige feiten waaruit blijkt dat verzoekende partij door haar gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat er voldoende ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van het verblijfsrecht in België en de afgifte van een bevel om het grondgebied te rechtvaardigen. Verder wordt het gezins- en privéleven van verzoekende partij besproken en wordt

vastgesteld dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de private belangen van verzoekende partij. Tevens wordt vastgesteld dat er geen elementen zijn in de zin van artikel 3 EVRM die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop de beslissing tot beëindiging van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten steunen met de concrete feitelijke argumentering in de beslissingen geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissingen wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Verzoekende partij verwijst vooreerst naar de algemene situatie in Irak en haar persoonlijke omstandigheden en meent dat een schending van artikel 3 EVRM voorligt omdat de verwerende partij zich beperkt tot een verwijzing naar de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de beslissing van 7 juni 2022. Zij meent dat de commissaris-generaal zich bovendien op verouderde informatie heeft gesteund. In het arrest van 18 oktober 2022 heeft de Raad zich ook niet uitgesproken over de verwijderingsmaatregel.

2.7. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij als volgt: *“Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft wijst de DVZ erop dat het CGVS bij haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 van oordeel was dat de algemene situatie in Bagdad fundamenteel is verbeterd en dat u derhalve mag worden teruggeleid naar Bagdad (Irak). Een verwijderingsmaatregel is bijgevolg verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.”*

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift herhaalt dat zij nog steeds vreest voor haar leven omwille van wat er is gebeurd met haar broer, vrouw en zoon, gaat zij eraan voorbij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar asielmotieven reeds heeft beoordeeld en geoordeeld heeft dat deze geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Zo blijkt uit de beslissing van 28 oktober 2011 van de commissaris-generaal dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar broer, vrouw en zoon ongeloofwaardig zijn. In de beslissing van 7 juni 2022 herhaalt de commissaris-generaal dit oordeel: *“Wat dit betreft kan er in herinnering worden gebracht dat uw asielmotieven door het CGVS werden beoordeeld en geen aanleiding hebben gegeven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Ook nu haalt u geen elementen aan die zouden wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak.”* Met haar betoog waar zij verwijst naar de algemene situatie in haar land van herkomst doet zij aan voorgaande uiteraard geen afbreuk.

In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de commissaris-generaal zich in de beslissing van 7 juni 2022 niet enkel gesteund op rapporten van mei 2019 en januari 2021 maar tevens

op de COI Focus Irak-Veiligheidssituatie van 24 november 2021. Verder blijkt dat in de beslissing van 7 juni 2022 erkend wordt dat er in de provincie Bagdad nog veiligheidsincidenten plaatsvinden maar dat het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt zeer laag ligt. Tevens blijkt dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is. Met haar verwijzing naar twee nieuwsartikelen van Reuters en BBC-news slaagt de verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan deze bevindingen. Immers blijkt uit lezing ervan dat er inderdaad nog veiligheidsincidenten zijn maar dat deze incidenten voornamelijk doelgericht zijn. De loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in deze regio toont op zich niet aan dat de feitelijke vaststellingen zoals die blijken uit de beslissing van 7 juni 2022 niet langer actueel of correct zouden zijn.

Waar verzoekende partij er voorts nog op wijst dat uit de bron *“EUAA Country of Information Report Iraq: Targeting of Individuals”* van januari 2022 blijkt dat Soennieten in Irak expliciet vermeld worden als geïsoleerd individu gaat zij er aan voorbij dat in deze bron duidelijk vermeld wordt dat het gewone feit Soenniet te zijn op zich niet leidt tot een gegronde vrees voor vervolging in Irak. Verzoekende partij brengt geen persoonlijke elementen aan die erop kunnen wijzen dat zij – enkel omdat zij Soenniet is – het risico loopt op onmenselijke behandeling of foltering in de zin van artikel 3 EVRM. Hetzelfde kan gezegd worden over de informatie van de International Crisis Group en Human Rights Watch. Zoals de verwerende partij heeft vastgesteld is verzoekende partij een volwassen man die het merendeel van haar leven in Irak, waarvan de laatste acht jaar voor haar vertrek in Bagdad, heeft doorgebracht en de officiële landstaal spreekt. Tevens blijkt uit haar verklaringen naar aanleiding van haar verzoek tot internationale bescherming dat zij nog een familiaal netwerk in Irak heeft, waaronder volwassen kinderen en een zus. Dat haar ganse familiaal netwerk is overleden zoals zij verklaarde in de vragenlijst op 12 december 2022 wordt niet onderbouwd. Bij gebrek aan persoonlijke omstandigheden waaruit blijkt dat verzoekende partij in Irak zou geïsoleerd worden of in een onmenselijke of vernederende toestand zou terechtkomen of nog, het risico loopt op foltering, maakt zij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk. Zoals ook het EHRM geoordeeld heeft in de zaak D. e.a. t./ Roemenië van 22 juni 2020 is de veiligheidssituatie in Irak niet aanzienlijk veranderd sinds haar arresten in de zaken J.K. e.a. t/ Zweden en A.G. t./ België en is zij niet van die aard dat de verwijdering van een persoon een schending zou opleveren van artikel 3 EVRM. Daarbij nam het Hof in overweging dat de betrokkene aanvoerde Arabisch Soenniet te zijn maar stelde het Hof vast dat er geen persoonlijke elementen waren die erop wezen dat hij zou geïsoleerd worden in Irak (§ 72).

Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte verwees naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om te oordelen dat een terugkeer naar het herkomstland geen risico op schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Van enige onzorgvuldigheid dienaangaande is geen sprake.

2.8. Artikel 8 van het EVRM, dat verzoekende partij ook geschonden acht, bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een langdurig verblijfsrecht, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van

het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze is geïnspireerd door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het eventuele privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde.

Verzoekende partij betwist de motivering in de bestreden beslissingen niet dat zij verklaard heeft geen gezins- of familieleven in België te hebben. Deze motivering strookt met de door de verzoekende partij ingevulde vragenlijst van 12 december 2022. Bij gebrek aan enig gezins- of familieleven in België maakt de verzoekende partij bijgevolg hoe dan ook geen schending van artikel 8 EVRM op dat vlak aannemelijk.

Wat betreft het privéleven van verzoekende partij is het voorts niet betwist dat zij sinds maart 2011 in België verblijft. De verwerende partij erkent dit ook in de bestreden beslissingen. Zij stelt daarnaast evenwel vast dat verzoekende partij op het moment van haar komst naar België reeds een volwassen

man van 44 jaar was en dus het overgrote deel van haar leven in Irak heeft doorgebracht waar zij naar school is gegaan, waarvan zij de officiële landstaal spreekt, zij aldaar een familiaal netwerk heeft en zij aldaar ook is tewerkgesteld geweest. Wat betreft de integratie in België moet de verwerende partij evenwel vaststellen dat ondanks een verblijf van ruim elf jaar in België verzoekende partij verklaarde Nederlands noch Frans machtig te zijn en dit ondanks verschillende opleidingen en cursussen die zij gevolgd heeft. Ook wat betreft haar tewerkstelling in België stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij hiervan geen bewijzen voorlegde en verder dat zij veroordeeld werd wegens valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken, fiscale valsheid in geschriften en gebruik van valse documenten en het wetens en willens met bedrieglijk opzet het niet-voeren van een passende boekhouding. Om die reden werd verzoekende partij ook een beroepsverbod van tien jaar opgelegd. Daarnaast werd verzoekende partij ook nog veroordeeld voor het verkopen van cocaïne vanuit het café dat zij openhield. De verwerende partij stelt dan ook niet onterecht vast dat verzoekende partij haar zelfstandige activiteiten bezwaarlijk als element van integratie kan aanvoeren. Verder stelt de verwerende partij vast dat voor zover verzoekende partij in België vriendschappen heeft opgebouwd, niet blijkt dat zij sociale bindingen heeft opgebouwd die dermate hecht zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit waardoor deze onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.

Gelet op voorgaande acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij besluit dat verzoekende partij niet doet getuigen van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving die dermate hechter zijn dan de banden met het herkomstland en dat, gelet op de zwaarwichtige feiten waarvoor verzoekende partij veroordeeld werd en die doen getuigen van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid, oordeelt dat het belang van de maatschappij, met name de bescherming van de openbare orde, opweegt tegen het private belang van de verzoekende partij.

Verzoekende partij, die het oneens is met de bevinding dat zij niet doet blijken van dermate sociale banden met de Belgische samenleving die het treffen van de bestreden beslissingen in de weg staan, gaat met haar loutere verwijzing naar een verblijf van ruim elf jaar volledig voorbij aan de concrete bevindingen van de verwerende partij. Zij betwist geenszins dat zij – ondanks een verblijf van ruim elf jaar – het Nederlands noch het Frans machtig is en dat zij haar zelfstandige activiteit heeft gebruikt om de zwaarwichtige criminele feiten te plegen waarvoor zij veroordeeld is. Verder toont zij ook niet met concrete gegevens aan dat zij in België sociale banden heeft die dermate hecht zijn dat zij als beschermenswaardig in de zin van artikel 8 EVRM moeten worden beschouwd. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat, gelet op het gegeven dat verzoekende partij niet doet getuigen van sterke sociale of culturele banden met België, dit in tegenstelling tot het land van herkomst waar zij geboren en getogen is en ruim 44 jaar heeft doorgebracht, de verwerende partij besluit dat het privéleven dat verzoekende partij in België zou hebben niet opweegt tegen de bescherming van de openbare orde.

2.9. Verzoekende partij betwist dat de door haar gepleegde feiten voldoende ernstig zijn om de bestreden beslissingen te treffen.

2.10. Artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verwerende partij om ernstige redenen van openbare orde een einde kan maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die sedert ten minste tien jaar gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en die er sindsdien ononderbroken verblijft. In artikel 23 van de Vreemdelingenwet is bepaald met welke gegevens de verwerende partij rekening dient te houden alvorens zij een beslissing tot beëindiging van het verblijf kan nemen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekende partij tweemaal veroordeeld werd. Uit het vonnis van 18 maart 2020 blijkt dat in het kader van een gerechtelijk onderzoek inzake de handel in verdovende middelen ernstige aanwijzingen waren opgedoken inzake witwassen en belastingontduiking, wat uiteindelijk heeft geleid tot de veroordeling bij verstek voor valsheid in geschriften en gebruik van valse stukken, fiscale valsheid in geschriften en gebruik van valse stukken en het wetens en met bedrieglijk opzet niet voeren van een passende boekhouding. Daarnaast werd verzoekende partij op 1 oktober 2020 veroordeeld voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met verzwarende omstandigheden. Dat de periodes van de tenlastenemingen die geleid hebben tot voormelde twee veroordelingen elkaar (deels) overlappen, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat het gaat om ernstige feiten.

Zoals de verwerende partij motiveert in de bestreden beslissingen heeft de strafrechter in het eerste vonnis erop gewezen dat de gepleegde feiten ernstig zijn en zij blijken doen geven van een frauduleuze ingesteldheid. De voldoende ernst van de gepleegde feiten blijkt tevens uit de straf die aan verzoekende partij werd opgelegd, met name niet alleen een gevangenisstraf van tien maanden en een geldboete van 8000 euro, maar ook een beroepsverbod van maar liefst tien jaar. Haar opmerking dat het vonnis vermeldde dat zij beschikte over een blanco strafregister doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekende partij effectief veroordeeld werd voor zwaarwichtige feiten.

Daarnaast heeft de verwerende partij tevens gemotiveerd dat verzoekende partij op 1 oktober 2020 veroordeeld werd voor het verkopen van cocaïne vanuit het café dat zij openhield en dat deze feiten – die bovendien gepaard zijn gegaan met geweld, intimidatie en bedreigingen – voor een onveiligheidsgevoel in de samenleving zorgen. Verzoekende partij werd voor deze feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en 8000 euro geldboete.

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de door de verzoekende partij gepleegde feiten het niveau van ernst behalen om de bestreden beslissingen te treffen. De Raad wijst er daarbij op dat zowel het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) al herhaaldelijk de ernst en de maatschappelijke impact van drugsmisdriven hebben benadrukt. Beide hoven wijzen op de vernietigende gevolgen van drugs op mensenlevens alsook op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit. Het Hof van Justitie heeft met name geoordeeld dat georganiseerde drugshandel, *quod in casu* – verzoekende partij werd veroordeeld wegens het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van cocaïne zonder vergunning met onder de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging – een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Drugshandel wordt gezien als een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van burgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het HvJ heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan. Als gevolg van deze overwegingen, besluit het HvJ derhalve dat de *“de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt”* (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis). Ook het EHRM beschouwt de drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen en stelt dat Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding van drugs (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 66)

Vervolgens, stelt de Raad vast dat in het vonnis van 1 oktober 2020 geoordeeld werd als volgt: *“Uit de observaties en het retroactief telefonieonderzoek blijkt dat er een intensief contact was tussen K.H. en M.H. die café Salil uitbaatte in de Turnhoutsebaan 41, recht tegenover café Oriental. Bij de huiszoeking op 17.12.2018 werden in het café naast een grote hoeveelheid cash geld, twee gebruikershoeveelheden cocaïne, alsook een koker en precisieweegschaal met restanten cocaïne, aangetroffen. Bij een tweede huiszoeking op 20.12.2018 werden in een achterkamer nog vier verborgen dosissen cocaïne gevonden. Tijdens de observaties eind september 2018 werd vastgesteld dat verschillende personen café Salil binnen gingen en zeer kort erna alweer verlieten. Het is aangetoond dat M.H. vanuit café Salil cocaïne verkocht en dat hij hierbij handelde in het kader van een vereniging.*

De medewerkers die instonden voor de uitbating van de cafés en de verkoop aan de klanten, waren vaak illegaal en bevonden zich in een financieel precaire situatie bij gebrek aan officiële inkomsten in België. Dit belet echter niet dat zij wetens en willens deelnamen aan de verkoop van cocaïne.

Met het oog op financieel gewin namen zij vrijwillig deel aan de activiteiten van de vereniging die zich bezig hield met drugshandel. Het is niet zo dat zij hiertoe gedwongen werden. Dat zij zich duidelijk in een ondergeschikte positie bevonden en dat ten aanzien van sommigen van hen ook bedreigingen of geweld werd gebruikt teneinde de binnen de vereniging gemaakte afspraken te doen naleven, heft het bestaan van het moreel element in hun hoofd niet op, maar wordt wel mee in overweging genomen wat betreft de straftoemeting.” Door erop te wijzen dat haar rol beperkter was dan de medebeklaagden, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de vaststelling dat de rechtbank expliciet ten aanzien van

verzoekende partij heeft geoordeeld dat zij vrijwillig heeft deelgenomen aan de activiteiten van de vereniging en zij hiertoe niet gedwongen werd. Haar betoog is aldus niet dienstig.

Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in aan te tonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat zij door haar gedrag een ernstig en actueel gevaar voor de samenleving vormt. Zij toont niet aan dat de bevindingen van de verwerende partij zoals opgenomen in de bestreden beslissingen dienaangaande foutief of kennelijk onredelijk zijn of genomen werden met miskenning van bepaalde pertinente gegevens.

2.11. De drie middelen, gericht tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf en de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten zijn in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.12. In een enig middel, gericht tegen het inreisverbod, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“C. Nopens de nietigverklaring van het inreisverbod

I.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt:

§ 1) De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijfjaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2 ° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2) De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

2.

Wat betreft het inreisverbod, kan verwezen worden naar “B. Nopens de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten - derde middel: schending van artikel 22, §1 Vreemdelingenwet en artikel 23, §1 en §2, eerste lid Vreemdelingenwet.”

2.13. Verzoekende partij erkent dat een inreisverbod met een termijn langer dan vijf jaar kan genomen worden indien de derdelander een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Zij verwijst naar haar derde middel waarin zij in essentie betwist dat er *in casu* sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid. De Raad kan volstaan met een verwijzing naar zijn bespreking van voornoemd derde middel. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij met miskenning van de door haar aangehaalde bepalingen is overgegaan tot het treffen van het bestreden inreisverbod. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij evenmin heeft aangetoond dat de verwerende partij enig pertinent gegeven heeft veronachtzaamd in haar beoordeling of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat een inreisverbod *in casu* van tien jaar verantwoord is.

2.14. Het enig middel gericht tegen het bestreden inreisverbod is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER